

Θέσεις για το 20ο Συνέδριο του ΚΚΕ

του **Αντώνη Δραγανίγου**

Οι θέσεις των Συνεδρίων του ΚΚΕ είναι πάντα ένα γεγονός για την Αριστερά. Παρά τις διαφορές παραμένει το πιο μεγάλο και ιστορικό κόμμα. Λογικά λοιπόν κεντρίζουν το ενδιαφέρον. Όμως αν θέλαμε να βάλουμε ένα τίτλο θα λέγαμε ότι **το πολιτικό κάλεσμα του ΚΚΕ στο λαό είναι... η ενίσχυση του ΚΚΕ!** Τα πάντα αρχίζουν και τελειώνουν στην πολιτική και οργανωτική ενίσχυση του κόμματος.

Σε ολόκληρο το κείμενο των Θέσεων κυριαρχεί η **αμυντική ηττοπαθής λογική** και αυτό εκφράζεται με την επίμονη **άρνηση του πολιτικού στόχου της ανατροπής της αντεργατικής επιδρομής κεφαλαίου - ΕΕ - κυβερνήσεων**. Οι αόριστες αναφορές στην «**αντικαπιταλιστική-αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση**» δεν μετουσιώνονται σε κανένα πλαίσιο στόχων ρήξης με τις βασικές πλευρές της αστικής πολιτικής (χρέος, ΕΕ κλπ).

Έτσι, σε συνδυασμό με την παντελή απουσία οποιασδήποτε ουσιαστικής αναφοράς στην **επαναστατική στρατηγική**, αυτό που πραγματικά απομένει είναι ο **οικονομικός / συνδικαλιστικός αγώνας** (που ούτε για αυτόν διατυπώνεται κάποιο συνεκτικό πλαίσιο), και η «**ενίσχυση του ΚΚΕ**». Η πλήρης **διάσπαση τακτικής-στρατηγικής, οικονομικού -πολιτικού αγώνα** είναι η βάση του ρεφορμισμού του ΚΚΕ. Τέλος, σύμφωνα με τις Θέσεις, **όλες οι άλλες μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς τσουβαλιάζονται συλλήβδην ως εχθρικές δυνάμεις** μαζί με τον ταξικό εχθρό. Καμιά λογική **κοινής δράσης** απέναντι στον ταξικό αντίπαλο.

Το ΚΚΕ, οχτώ χρόνια μετά το 2008 και τον Αρμαγεδδώνα που ξέσπασε με την Lehman Brothers, εξακολουθεί να μην βλέπει «**καπιταλιστική κρίση, δομική, με ιστορικό χαρακτήρα**». Υπάρχει βεβαίως, «**επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομίας την τελευταία 3ετία**», (Θέση 1, σελ 5), «**διεθνής συγχρονισμός της περιοδικής εκδήλωσης της κρίσης υπερσυσσώρευσης**» (σελ 6), αλλά όχι συνολική καπιταλιστική κρίση.

Γιατί αυτή η σύγκρουση με την πραγματικότητα; Πάντως αν ένα κόμμα πιστεύει ότι βρισκόμαστε σε μια **φάση του περιοδικού κύκλου «κρίση - ανάπτυξη» του καπιταλισμού**, τότε η γραμμή και η λογική, «**να αντέξουμε στην κρίση, για να ανασάνουμε στην ανάπτυξη**», προχωράει πιο εύκολα. Ο συνολικός ανατρεπτικός αντικαπιταλιστικός αγώνας χάνει την επιτακτικότητά του.

Οι Θέσεις εκτιμούν ότι

«**την περίοδο που διανύουμε ισχυροποιείται προσωρινά το αστικό ρεύμα του εθνικισμού και προστατευτισμού ως επιλογή τμημάτων της αστικής τάξης στις ΗΠΑ και σε κράτη της ΕΕ για να αμυνθούν στην επιδείνωση των όρων ανταγωνιστικότητας..»**

και επανέρχεται με ιδιαίτερη έμφαση το ζήτημα του ιμπεριαλιστικού πολέμου (Θέση 1).

«Το κάθε κομμουνιστικό και εργατικό κόμμα..., η εργατική τάξη και το κίνημα σε όλες τις χώρες οφείλουν να προετοιμάζονται για το ενδεχόμενο ενός πιο γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου».

Από πού πηγάζει όμως αυτό το δραματικό ενδεχόμενο που θα φέρει πάνω-κάτω τον πλανήτη και θα μας βάλει οριστικά και αμετάκλητα σε μια άλλη εποχή; Ούτε οι «*συγχρονισμένες κυκλικές κρίσεις*», ούτε η «*ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων*», που συμβαίνουν πάντα, οδηγούν σε ένα πόλεμο, έξω από τις καταλυτικές επιδράσεις της δομικής κρίσης του καπιταλισμού και την κρίση ηγεμονίας των ΗΠΑ. Αλλά αυτά λείπουν από την ανάλυση του ΚΚΕ.

Το ίδιο ανεπαρκές είναι οι θέσεις στο ζήτημα **της θέσης της Ελλάδας στο διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα**. Η Θέση 17 μας πληροφορεί πως

«οι εξελίξεις μετά την εκδήλωση της διεθνούς κρίσης το 2008-2009 επιβεβαιώνουν ότι η ΕΕ και η ευρωζώνη δεν αποτελούν ένα συνεκτικό, σταθερό, μόνιμο σχηματισμό»!

Έτσι η ΕΕ, ο ιμπεριαλιστικός αυτός πόλος που «χτίζεται» πάνω από μισόν αιώνα, που συμμετέχουν όλες σχεδόν οι χώρες της Ευρώπης, που ασκεί έναν τερατώδη έλεγχο σε όλη την Ευρώπη, που μπήκε μπροστά για την επιβολή της πιο άγριας επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα και των πιο άγριων αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων, δεν αποτελεί δα και κανένα «μόνιμο σχηματισμό»!

Ποια είναι η σχέση του ελληνικού καπιταλισμού με την ΕΕ; Κατ' αρχήν, μέσα σε τρεις θέσεις (17-19) και τέσσερις σελίδες **δεν υπάρχει η λέξη «μνημόνιο»!** Δεν υπάρχουν οι υπεραντιδραστικές **ευρωενωσιακές συνθήκες, η μόνιμη επιτροπεία, η οικονομική ληστεία** απέναντι στον ελληνικό λαό σε συμμαχία με την ελληνική αστική τάξη, τίποτα από όλα αυτά.

Αυτό που υπάρχει είναι μια κάποια «διαπραγμάτευση» της ελληνικής ολιγαρχίας με την ΕΕ, στο πλαίσιο της οποίας η «*αστική τάξη στην Ελλάδα, προσαρμόζεται και ιεραρχεί βασικούς στόχους της οικονομικής πολιτικής της κυβέρνησης όπως ... την αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους... την υλοποίηση μεγάλων επενδύσεων... την καπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση...*» (Θέση 19).

Αυτό λοιπόν κάνει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ. «Διαπραγματεύεται» ισοτίμως την «παραγωγική ανασυγκρότηση» και τις «επενδύσεις»... Με τέτοια «εκτίμηση» είναι απόλυτα λογικό ότι οι θέσεις **αποσιωπούν τελείως το ζήτημα της ρήξης - αποδέσμευσης από την ΕΕ**. Με το κείμενο των Θέσεων, το ΚΚΕ εγκαταλείπει την ρήξη - έξοδο από την ΕΕ οριστικά και αμετάκλητα.

Ούτε καν η θέση της αποδέσμευσης «από την ΕΕ με λαϊκή εξουσία» δεν επαναλαμβάνεται. Οι απανωτές αναφορές του ΓΓ του ΚΚΕ και άλλων στελεχών ότι **η αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ θα οδηγήσει σε χειροτέρευση** της κατάστασης ολοκληρώνονται.

Μνημείο κυριολεκτικά αποτελεί η ανάλυση των Θέσεων για την διάταξη των πολιτικών δυνάμεων και την στάση απέναντί τους.

Κατ' αρχήν οι θέσεις εκτιμούν ότι «τα τελευταία δύο χρόνια οι κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ αποδείχτηκαν πιο αποτελεσματικές για το κεφάλαιο και την αστική τάξη γενικότερα, αλλά και για τους βασικούς διεθνείς συμμάχους της» (Θέση 28). Όμως ποιά (πρέπει να) είναι η στάση του εργατικού λαϊκού κινήματος και της αριστεράς απέναντι στην κυβέρνηση και την πολιτική της;

Παλεύουμε για την **ανατροπή της πολιτικής της;**

Παλεύουμε για την **ανατροπή και της κυβέρνησης;**

Μήπως **αντιπαλεύουμε τα αρνητικά και στηρίζουμε τα θετικά**, έστω αυτά «που προκαλούν και την ελάχιστη ανακούφιση στον λαό», σύμφωνα με τις πρόσφατες δηλώσεις στελεχών του ΚΚΕ; Σιωπή.

Σχετικά με την διάταξη των πολιτικών δυνάμεων, σύμφωνα με τις Θέσεις υπάρχουν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (παρεπιπτόντως για τον ΣΥΡΙΖΑ οι Θέσεις δεν κάνουν κάποια εκτίμηση για τον χαρακτήρα του κόμματος. **Τι κόμμα είναι, αστικό, μικροαστικό με αστική ηγεμονία, ρεφορμιστικό; Κενό**), η ΝΔ, ο σοσιαλδημοκρατικός χώρος και εν συνεχεία έχουμε μια καινοτομία.

Δεν υπάρχουν άλλες δυνάμεις της Αριστεράς, αλλά το «ευρωσκεπτικιστικό ρεύμα» στο οποίο ανήκουν, σύμφωνα με τις θέσεις,

«δυνάμεις σε όλο το φάσμα του αστικού πολιτικού συστήματος που κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση. Βασικό ρόλο επιδιώκει να παίξει η Πλεύση Ελευθερίας της Ζ. Κωνσταντοπούλου, αλλά και ο οπορτουνιστικός χώρος των ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ με κάποια μικρότερα δορυφορικά τους σχήματα»! **(Θέση 30).**

Από τη θέση αυτή μάθαμε πως **η Πλεύση Ελευθερίας ανήκει στο «ευρωσκεπτικιστικό ρεύμα»!** Μάθαμε ότι και **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανήκει στο αστικό πολιτικό σύστημα.** Η θέση αυτή ολοκληρώνεται έτσι:

«αυτά τα κόμματα και οι ομάδες καμουφλάρουν (!) – με διαβάθμιση μεταξύ τους – τον ευρωσκεπτικισμό τους και με κάποια αντικαπιταλιστική συνθηματολογία, συμβάλλοντας στον αποπροσανατολισμό και τον εγκλωβισμό δυνάμει ριζοσπαστικών στοιχείων σε μια εκδοχή αστικής διαχείρισης»!!!

Έτσι, το ΚΚΕ όχι μόνο απορρίπτει την ρήξη / έξοδο από την ΕΕ αλλά **στέλνει την εναντίωση στην ΕΕ στο πυρ το εξώτερο ταυτίζοντάς την με τον «ευρωσκεπτικισμό».**

Θεωρεί **ακόμα πιο επικίνδυνη την εναντίωση στην ΕΕ από αντικαπιταλιστικές θέσεις, χαρίζοντας το αναπτυσσόμενο αντιΕΕ ρεύμα στις συντηρητικές δυνάμεις και την ακροδεξιά.**

Πρόκειται για μια εξαιρετικά λανθασμένη πολιτική, που θα την πληρώσει πολύ ακριβά η αριστερά στην Ελλάδα, όπως την πληρώνει ήδη στην Ευρώπη, αν δεν υπάρξουν δυνάμεις ικανές να πάρουν πάνω τους την αντιΕΕ πάλη από την σκοπιά των εργατικών λαϊκών συμφερόντων.

Πολλά ακόμα μπορεί να γράψει κανείς για τις Θέσεις. Το θέμα είναι πως σήμερα μεγάλα κομμάτια του λαού στέκουν αμήχανα και απογοητευμένα. Η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά πρέπει να δείξει έναν δρόμο που να συσπειρώνει, να οργανώνει για αγώνα, σε ρήξη με την κυρίαρχη αστική πολιτική που επιτίθεται στον λαό για να του φορτώσει την κρίση του καπιταλισμού, ανοίγοντας τον δρόμο για την επαναστατική ανατροπή του. Οι Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ είναι πολύ μακριά από αυτήν την ανάγκη.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**